

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014, declarat de inculpatul

Mircea Veaceslav Vladimir, născut la 29 septembrie 1972, originar și locuitor al s. Molești, r-nul Ialoveni, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior:

1) prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 decembrie 2007 și decizia Curții Supreme de Justiție din 09 februarie 2010, în baza art. 186 alin. (2) lit. d), 85 Cod penal, la 5 ani și 10 luni închisoare;

2) prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 22 martie 2012, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 84 alin. (4) Cod penal, la 5 ani și 11 luni închisoare.

în instanța de fond:

în instanța de apel:

în instanța de recurs:

Termenul de examinare a cauzei

18 martie – 18 aprilie 2014,

19 mai – 05 iunie 2014,

25 august – 19 noiembrie 2014;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18 aprilie 2014, Mircea Veaceslav a fost condamnat în baza art. 311 alin. (1) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începînd din 09 aprilie 2014, deducîndu-se durata arestului preventiv de la 23 ianuarie pînă la 22 februarie 2014.

2. Instanța de fond a constatat că la 30 august 2012, inculpatul Mircea V., aflîndu-se în incinta Penitenciarului nr. 9 - Pruncul, amplasat în mun. Chișinău, s. Pruncul și, fiind preîntîmpinat pentru denunțarea cu bună știință falsă, a înaintat o plîngere pe numele Procurorului s. Centru, Nicolae Geru, și a indicat că la începutul lunii mai 2012 colaboratorul Penitenciarului nr. 13 Chișinău, Vadim Guțan, abuzînd de situația de

serviciu, i-a transmis în penitenciar un telefon mobil Nokia 1200 contra sumei de 800 lei, solicitînd ca ultimul să fie tras la răspundere penală.

În baza acestei plîngerii, la 30 august 2012, Procuratura s. Centru, mun. Chişinău a dispus începerea urmăririi penale, sub nr. 2012018138, pe faptul abuzului de serviciu săvîrşit de colaboratorul Penitenciarului nr. 13 Chişinău, Vadim Guţan, pe indicii infracţiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal.

La 04 octombrie 2012, fiind audiat în calitate de martor pe cauza penală nominalizată, inculpatul a negat implicarea lui V. Guţan la introducerea telefonului în penitenciar, menţionînd că careva sume de bani lui Guţan nu i-a transmis. Plîngerea pe numele lui V. Guţan a înaintat-o avînd ură pe acesta, deoarece anume el i-a depistat telefonul la 12 iunie 2012.

Ulterior, la 27 noiembrie 2012, cauza penală nr. 2012018138 a fost clasată, în temeiul prevederilor art. 275 alin. (1) pct. 1) şi 286 Cod de procedură penală, pe motiv că nu există fapta infracţiunii.

Instanţa a reţinut că inculpatul nu a recunoscut vina, dar probele, fiind cercetate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punctul de vedere al concludenţii, pertinentei şi veridicităţii lor, demonstrează incontestabil vina lui în comiterea infracţiunii de denunţare cu bună-ştiinţă falsă, în scopul de a-l învinui pe cineva de săvîrşirea unei infracţiuni, făcută unui organ care este în drept de a porni urmărirea penală, adică infracţiunea prevăzută de art. 311 alin. (1) Cod penal.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanţa a ţinut cont de rigorile art. 61, 76 Cod penal, că lipsesc careva circumstanţe atenuante, că inculpatul anterior a fost condamnat şi a concluzionat oportun aplicarea prevederilor art. 34 alin. (1), 82 alin. (1) Cod penal, pentru recidivă de infracţiune, deoarece scopul prestabilit al legii penale poate fi atins pe deplin doar în cazul numirii inculpatului a unei pedepsei privative de libertate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitînd casarea sentinţei, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

Apelantul a invocat că instanţa i-a stabilită o pedeapsă prea aspră, el avînd la întreţinere un copil minor.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 05 iunie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanţa de apel a reţinut că starea de fapt reţinută în sarcina inculpatului în baza art. 311 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi: denunţare cu bună-ştiinţă falsă, în scopul de a-l învinui pe cineva de săvîrşirea unei infracţiuni, făcută unui organ care este în drept de a porni urmărirea penală, de către prima instanţă şi expusă conform prevederilor legii în sentinţa atacată a fost probată integral la judecarea cauzei.

Circumstanţele de fapt reţinute în sarcina inculpatului, inclusiv şi la aplicarea pedepsei, au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, materialele dosarului, apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate probele în ansamblul din punct de vedere al coroborării lor.

Concluziile instanţei de fond cu privire la stabilirea pedepsei corespund principiului individualizării răspunderii penale şi pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod penal, scopului şi criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75, 80 Cod penal şi nu există motive de aplicare a pedepsei mai blînde, fiindcă s-a ţinut cont de toate circumstanţele cauzei în ansamblu.

Prin urmare, stabilirea pedepsei mai blînde în cazul dat nu este posibilă, avînd în vedere şi concluziile instanţei de fond expuse în sentinţă, cum ar fi caracterul şi gradul

de pericol social al infracțiunii săvârșite, personalitatea celui vinovat, că inculpatul are antecedente penale, cât și circumstanțele cauzei, care agravează sau atenuază răspunderea.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a relevat că are la întreținere un copil minor și soția este grav bolnavă.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiurile cînd că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul inculpatului, care nici nu indică asupra unor concrete erori de drept (*pct. 5 din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, denotă că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînd cont de prevederile art. 34, 61, 75, 82 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvîrșită cu intenție. Mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, se observă că recursul declarat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului (*pct. 5 din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decît cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept

separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Mircea Veaceslav Vladimir împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 10 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan